

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Yoru Sumino
KIMI NO SUIZO O TABETAI

Copyright © Yoru Sumino 2015

All rights reserved.

First published in Japan in 2015 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.
Serbian translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd.
through EMILY BOOKS AGENCY LTD., Taiwan and Corto Literary,
Croatia

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05354-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Joru Sumino

Želim
da
pojedom
tvoj
pankreas

Prevele Ana i Sara Živković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Dan kada je održana sahrana moje drugarice iz odeljenja, Sakure Jamauchi, bio je siv i tmuran, nimalo nalik na nju dok je bila živa.

Zamišljam da je mnogo uplakanih ljudi došlo da je isprati, a njihov broj i njihove suze dokaz su da je njen život ipak nešto značio; ipak, ja nisam među njima. Nisam bio ni na bdenju sinoć, takođe. Sve vreme sam ostao kod kuće.

Znam da bi jedna posebna devojka iz odeljenja mogla da me natera da dođem, ali pretpostavljam da imam sreće što ne može to da uradi jer više nije na ovom svetu. Ni moji nastavnici niti njeni roditelji nemaju autoritet ili ličnu obavezu da me pozovu da dođem. Mogao sam da sâm donesem odluku i držim se nje.

Naravno, pošto sam još srednjoškolac, morao sam da idem u školu iako me niko nije zvao. Ali ona je umrla tokom školskog raspusta, zbog čega ništa nije moglo da me natera da izađem iz kuće po ovako ružnom danu.

Joru Sumino

Bilo je jutro i oba moja roditelja otišla su na posao, a ja sam jeo i ostao sam u svojoj sobi. Bilo bi pogrešno misliti da su moji postupci prouzrokovani usamljenošću i prazninom zbog gubitka drugarice iz odeljenja.

Oduvek sam bio tip koji više voli da ostane u svojoj sobi, osim ako ne moram da idem u školu, ili ako me moja drugarica ne izvuče napolje u svet.

Kada sam kod kuće, uglavnom čitam knjige. Ne volim popularnu psihologiju ili praktične priručnike – uživam u čitanju romana. Volim da ležim u krevetu, oslonjen na beli jastuk, i čitam knjige. One u tvrdom povezu previše su teške; više volim džepna izdanja sa mekim koricama.

Knjiga koju sada čitam upravo je ona koju sam pre izvesnog vremena pozajmio od nje. Jedina knjiga koju je čuvala, iako nikada nije bila neki strastveni čitalac. Već neko vreme je na mojoj polici. Želeo sam da je pročitam i vratim joj je pre nego što je umrla, ali zakasnio sam.

Sada to ne mogu da promenim. Pretpostavljam da ću vratiti knjigu njenim roditeljima kada je pročitam. Do tada, sačekaću da odam svoje poštovanje njoj i njenim roditeljima.

Kada sam završio sa čitanjem preostale polovine knjige na krevetu, već je pao mrak. U nekom trenutku, navukao sam zavese i uključio moja fluorescentna svetla na plafonu, kako bih i dalje mogao da vidim. Moj telefon je zazvonio, i tek tada sam postao svestan protoka vremena.

Poziv nije bio važan; bila je to samo moja mama. Pozvala je i drugi put, i opet sam je ignorisao. Kada je telefon zazvonio

Želim da pojedem tvoj pankreas

i treći put, pretpostavio sam da zove zbog večere i zato sam otvorio telefon i prislonio ga na uvo. Želela je da skuvam pirinac pre nego što se vrati kući. Rekao sam joj da ću to učiniti i prekinuo vezu.

Pre nego što sam odložio telefon na sto, nešto sam shvatio: dva dana nisam ni pipnuo tu napravu. Mislim da nisam svesno izbegavao da to uradim, samo mi nije palo na pamet da ga uzmem u ruke. Možda to krije u sebi neko dublje značenje, ne znam.

Otvorio sam telefon na preklapanje i skrolovaao do poruka, a onda do dolaznog sandučeta. Nijedna nepročitana poruka. Teško da je to bilo neko iznenađenje. Onda sam pogledao u odlazno sandučće. Pored poziva, video sam evidenciju o tome kada sam poslednji put koristio telefon.

Poruka koju sam poslao devojci koja je bila moja drugarica iz odeljenja.

Samo jedna rečenica.

Ne znam da li ju je ona uopšte pročitala.

Pomislio sam da odem u kuhinju, ali sam se umesto toga sručio nazad u krevet. Mogao sam da razmišljam samo o onome što sam joj napisao.

Da li je uopšte pročitala moju poruku?

Želim da pojedem tvoj pankreas.

Ako jeste pročitala, kako je shvatila moju poruku?

Joru Sumino

Zaspao sam, i dalje pokušavajući da pronađem odgovor na to.

Na kraju sam skuvao pirinač kada se moja mama vratila kući. Nisam siguran, ali možda sam sreo tu devojkicu u snu.

Police u školskoj biblioteci. Dok je posvećeno obavljala svoje dužnosti kao bibliotekarka, proveravajući da li su knjige na polici pravilno poređane u prašnjave prostore, Sakura Jamauči dala je čudno priznanje. Razmišljao sam da je ignorišem, ali pošto smo tu bili samo nas dvoje i bilo bi čudno da priča sama sa sobom, pretpostavio sam da je priznanje ipak bilo namenjeno meni. Nisam imao izbora sem da joj odgovorim, dok mi je ona bila okrenuta leđima i gledala u svoju policu.

„Znaš li nešto o kanibalizmu?“

Duboko je udahnula, blago se zagrcnula prašinom i entuzijastično započela svoje objašnjavanje. Nisam gledao u nju.

„Juče sam gledala na televiziji da bi, ako bi imali problem sa nekim delom tela, ljudi u prošlosti pojeli taj deo neke životinje.“

„Kako to misliš?“

„Ako su imali problem sa jetrom – pojeli bi jetru, ako su imali problem sa želucem – pojeli bi želudac. Verovali su da će tako izlečiti svoju bolest. Zato želim da pojedem nečiji pankreas.“

Joru Sumino

„Da nisam ja ta osoba o kojoj govoriš?“

„Ko drugi?“

Izgedala je zadubljeno u svoj posao, ne gledajući u mene dok se kikotała. Mogao sam da čujem kako premešta knjige u tvrdim povezima.

„Ne bih želeo da tvoj život zavisi od nekog sićušnog organa u mom telu.“

„U pravu si. Od tolikog pritiska mogao bi da te zaboli stomak.“

„Pa, izaberi onda nekog drugog.“

„Koga drugog? Ne želim da pojedem svoju porodicu.“

Ponovo se zakikotała. Što se mene tiče, ja sam svoj posao obavljao ozbiljno i bez izražavanja emocija, pa sam se nadao da će me ljudi oponašati.

„Dakle, ostaje mi samo da pitam Tebe Koji Znaš Tajnu.“

„A da li u tom tvom scenariju postoji mogućnost da je možda i meni potreban pankreas?“

„Pretpostavljam da ti svakako i ne znaš njegovu ulogu.“

„Znam.“

Znao sam. Već sam istraživao o ovom neobičnom organu. Naravno da je ona bila razlog za to.

Čuo sam je kako se veselo okreće iza mene, čuo sam njeno disanje i zvuk njenih koraka. Okrenuo sam se ka njenoj polici i samo na trenutak bacio pogled ka njoj. Tamo je stajala devojkа, okupana znojem, sa osmehom koji vas je terao da se zapitate je li moguće da će uskoro umreti.

Iako je već bio jul, klima u biblioteci nije radila. Znojio sam se.

Želim da pojedem tvoj pankreas

„Da nisi slučajno čitao o tome?“

Glas joj je bio toliko jak da sam morao da odgovorim na pitanje.

„Pankreas reguliše varenje i proizvodnju energije. Na primer, on pretvara šećer u energiju. Ako nemaš pankreas, nećeš dobiti energiju i umrećeš. Zato ne mogu da ti ponudim svoj pankreas. Izvini.“

Kada sam joj sve to rekao u jednom dahu i vratio se poslu, prasnula je u smeh. Bio sam pomalo ponosan što je moja šala tako dobro prihvaćena, ali očigledno da nije bilo sve kako treba.

„Shvatam, izgleda da si, Ti Koji Znaš Tajnu, veoma zainteresovan za mene.“

„Ovaj, nisam zainteresovan za drugaricu koja je ozbiljno bolesna.“

„Ne mislim to, nego za nekoga poput mene.“

„Ko zna.“

„Šta bi to trebalo da znači?“

Ponovo je prasnula u smeh. Siguran sam da je zbog vrućine adrenalin udara i izluđuje. Bio sam zabrinut za nju.

Dok smo radili u tišini, pozvala nas je bibliotekarka. Izgleda da je bilo vreme da zatvorimo biblioteku. Kako bismo označili dokle smo stigli sa proveravanjem, izvukli smo malo jednu knjigu i, nakon što smo pogledali okolo da nismo nešto zaboravili, napustili smo biblioteku. Kada sam izašao iz vrele sobe, hladni povetarac iz klima-uređaja, koji je ispunjavao biblioteku, pogodio je moje zagrejano telo i naterao me da zadrhtim.

„Baš je prijatno ovde...“

Joru Sumino

Ona se sva vesela okrenula i odšetala do pulta biblioteke, uzela peškir iz svoje torbe i obrisala lice. Ja sam je lenjo pratio i ušao iza pulta da joj pomognem da se obriše.

„Hvala vam za vaš trud. Već sam zatvorila vrata, pa se vi slobodno polako spremajte. Izvolite, spremila sam vam čaj i slatkiše.“

„Oho, hvala vam mnogo!“, rekla je ona.

„Hvala“, rekao sam.

Uzeo sam gutljaj hladnog ječmenog čaja koji mi je profesorka poslužila i pogledao okolo po biblioteci. Zaista, nije bilo učenika.

„Ovaj *mandžu* je baš ukusan.“

Uvek je reagovala na svaku pozitivnu stvar.

Već se opuštala sedeći na stolici iza pulta. I ja sam uzeo slatkiš, pomerio stolicu malo dalje od nje i seo.

„Izvinjavam vam se oboma što vam oduzimam vreme za učenje, znam da vam od sledeće nedelje počinju testovi.“

„Ne, ne, u redu je. Mi smo tim koji uvek dobija pristojne ocene. Je li tako, Ti Koji Znaš Tajnu?“

„Pa, ako pratim nastavu na času, dobro prođem...“

Odgovorio sam i zagrizao zemičku. Bila je ukusna.

„Razmišljate li vas dvoje o fakultetu? Jamaučići?“

„Ja još uvek nisam razmišljala.“

„A šta je sa Tihim Učenikom?“

„Ni ja još uvek nisam razmišljao.“

„Ne može tako, moraš dobro da razmisliš o tome“, Jamaučići mi je dobacila posežući za drugim zemičkom.

Želim da pojedem tvoj pankreas

„Oboje morate dobro da razmislite o svojoj budućnosti. Ako ne obratite pažnju, doći ćete u moje godine i pre nego što toga budete svesni.“

„Ha-ha, nemoguće!“

Ona i bibliotekarka veselo su se kikitale, ali, umesto da se i ja smejem, uzeo sam zalogaj *mandžua* i sprao ga ječmenim čajem.

Bila je u pravu. Nije bilo moguće. Ona nikada neće dostići iste godine kao njena profesorka od četrdeset i nešto godina. To je bilo nešto što smo samo ona i ja znali, pa mi je uputila pogled i onda se nasmejala. Kao kada glumci u američkim filmovima namignu dok izgovaraju neku šalu.

Ali dozvolite da vam kažem. Razlog što se nisam nasmejao nije bilo to što je njena šala bila puna nepoštovanja. Naljutio me je njen ponosan izraz lica u stilu „govorim nešto zanimljivo, zar ne?“

Dok sam se ja durio, ošinula me je strogim pogledom, sa žaljenjem. Kada sam to video, konačno sam malo izvio uglove usana.

Ostali smo u biblioteci još oko pola sata nakon što se zatvorila i onda smo konačno odlučili da odemo kući.

Kada sam došao do cipelarnika, mogao sam da čujem glasove članova atletskog kluba, koji su i dalje naporno radili pod suncem iako je već bilo šest uveče.

„Baš je bilo toplo u biblioteci.“

„Slažem se.“

„Hoćemo li i sutra to da radimo? Nadam se da će sutra biti bolje. Barem ćemo nakon toga imati slobodan dan.“

Joru Sumino

„Slažem se.“

„Slušaš li me?“

„Slušam.“

Prezuo sam se iz školskih papuča u mokasine i izašao iz lifta okruženog policama za cipele. Školska kapija se nalazi na suprotnoj strani ulaza na igralište, tako da su glasovi bejzbol i ragbi igrača postepeno bleдели kako sam se udaljavao.

„Zar te nisi naučili da slušaš šta drugi ljudi govore?“

„Jesam, zato ti i kažem da te pažljivo slušam.“

„Pa, o čemu sam pričala?“

„O *mandžuu*?“

„Ne, nisi me slušao! Ne znaš da lažeš.“

Izgrdila me je kao vaspitačica u vrtiću. Ja sam bio nizak za dečaka, a ona visoka za devojkicu, pa smo bili skoro iste visine. Zapravo, bilo je prilično osvežavajuće da vas grdi neko malo niži od vas.

„Izvini, razmišljao sam o nečemu.“

„Hm, nešto ti je na umu?“

Namršteno lice joj se razvedrilo i radoznalo me je zagledala. Malo sam se udaljio od nje, a onda potvrdno klimnuo glavom.

„Da, razmišljam ozbiljno o tome već neko vreme.“

„Oh! Šta se desilo, dođavola?“

„Reč je o tebi.“

Nisam se zaustavio niti pogledao u nju, pokušavajući da održim razgovor normalnim i ne previše dramatičnim. Iznerviralo bi me kada bi to preozbiljno shvatila. Ona je poremetila moje planove i odreagovala onako kako sam i očekivao od nje.

Želim da pojedem tvoj pankreas

„O meni? Eh, šta je u pitanju? Je li to priznanje ljubavi? Jej! Tako sam nervozna!“

„Nije tako. Ovaj...“

„Da?“

„Da li ti je stvarno okej da ovo malo života što ti je ostalo tračiš na sređivanje polica u školskoj biblioteci?“

Nakrivila je glavu na moje veoma neobavezno pitanje.

„Mislim da je to očigledno.“

„Ne bih rekao da je očigledno.“

„Stvarno? Šta drugo onda predlažeš da radim?“

„Pa, pretpostavljam da ima mnogo stvari koje želiš da radiš, kao na primer da vidiš svoju prvu ljubav ili da stopiraš u nekoj stranjoj zemlji sve dok ne doneseš odluku o mestu u kojem želiš da provedeš svoje poslednje dane?“

Ovog puta je nakrivila glavu na suprotnu stranu.

„Hm, mislim da razumem šta hoćeš da kažeš. Na primer, i ti imaš nešto što želiš da uradiš pre nego što umreš, zar ne?“

„Mislim da imam.“

„Ali ne radiš to sada. Oboje možemo da umremo sutra. U tom smislu, sigurna sam da ti i ja nismo drugačiji. Vrednost svakog dana je ista. Ono što sam danas uradila ili nisam uradila ne menja vrednost današnjeg dana. Danas mi je bilo zabavno.“

„Shvatam.“

Možda je stvarno bilo tako. Njena tvrdnja skoro me je ubedila.

Ona će svakako umreti jednog dana, u bliskoj budućnosti, isto tako mogu da umrem i ja. Ne znam kada će se to dogoditi, ali bilo je izvesno da ću umreti. Možda i pre nje.

Joru Sumino

Očekivano, bilo je određene dubine u onome što govori osoba koja je svesna sopstvene smrtnosti. Moje poštovanje prema njoj malo se povećalo dok sam hodao pored nje.

Naravno, moje mišljenje o njoj nije joj bilo bitno. Nije imala vremena da mari o nekom poput mene jer je bilo toliko ljudi koji su je voleli. Kao dokaz za to, dečko u opremi fudbalskog kluba, trčeći iz pravca školske kapije, ugledao ju je i lice mu se ozarilo. Primetila je kako trči ka njoj i blago podigla ruku.

„Srećno!“

„Hvala, Sakura!“

Fudbaler nas je prošao i otrčao sa osmehom na licu. Siguran sam da je on bio i moj drug iz odeljenja, ali uopšte nije obratio pažnju na mene.

„Ignorisao te je. Održaću mu predavanje o tome sutra.“

„Ne, u redu je. Nije me briga.“

I zaista me nije bilo briga. Nas dvoje smo potpuno drugačiji tipovi ljudi i, kao rezultat toga, naši školski drugovi ne mogu a da se ne ponašaju prema nama potpuno drugačije.

„Zato i nemaš prijatelje.“

„Tačno, ali to je nepotreban teret.“

„Pa, upravo o tome i pričam.“

Dok smo razgovarali, stigli smo do školske kapije. Moja i njena kuća nalazile su se na suprotnim stranama od škole, tako da sam se tu pozdravio s njom. Šteta, zaista.

„Vidimo se.“

Želim da pojedem tvoj pankreas

„U vezi sa onim što smo pričali malopre...“

Spremao sam se da joj bez oklevanja okrenem leđa, ali su me njene reči zaustavile. Izgledala je zadovoljno, kao da je smislila neku šalu. Mislim da ja nikada nisam izgledao tako zadovoljno i srećno.

„Ako baš hoćeš, mogla bih da ti dozvolim da mi pomogneš oko ovo malo života što mi je ostalo.“

„Kako to misliš?“

„Jesi li slobodan u nedelju?“

„Oh, izvini, ali imam sastanak sa mojom slatkom devojkom. Postane histerična čim je ostavim samu, i situacija postane haotična.“

„Lažeš, jelda?“

„Šta će biti ako lažem?“

„Onda, hajde da se nađemo ispred stanice u jedanaest pre podne u nedelju! Pobrинуću se da i to dodam u *Zajedno u bolesti*.“

Rekavši to, mahnula mi je i odšetala u pravcu suprotnom od mog, kao da joj uopšte i nije bio potreban moj pristanak. Iza njene figure, letnje nebo nas je još uvek gledalo odozgo, naranđasto i ružičasto sa primesama ultramarina.

Nisam joj odmahnuo i ovog puta sam joj okrenuo leđa i krenuo kući.

Glasan smeh je utihnuo, morskoplava boja neba se postepeno pojačala, a ja sam hodao svojim uobičajenim putem. Siguran sam da je način na koji ja vidim svaki korak puta kući drugačiji od onog na koji ga ona vidi.

Siguran sam da ću ja koračati ovim putem do mature.

Joru Sumino

Koliko li će ona još puta moći da ide istim putem?

Ali da, kao što sam rekao, ne znam koliko ću i ja moći da idem ovim putem. Ako je to tačno, onda boja puta koji ona vidi i boja puta koji ja vidim ne bi trebalo da se razlikuju.

Stavio sam prst na vrat da proverim jesam li živ. Dok sam koračao u ritmu svog srca, osetio sam se loše zbog iznenadne spoznaje o prolaznosti života.

Duvao je večernji povetarac, odvrćajući me od takvih misli. Polako sam počeo da razmišljam o nečem pozitivnijem – o tome da li da idem u nedelju ili ne.

Bio je april i kasno procvale trešnje još uvek su bile u cvatu.

Medicinska nauka je napredovala a da mi nismo ni primetili. Ne znam nikakve detalje oko toga, niti želim da znam.

Mogu reći samo da je medicina barem toliko napredovala da je devojka sa bolešću opasnom po život i manje od godinu dana života mogla da živi a da niko ne zna da nešto nije u redu. Dru-gim rečima, i ljudi su stekli sposobnost da produže sebi život.

Nekada sam mislio da sam poput mašine, sposoban da nastavim da se krećem čak i kada sam bolestan, ali moj utisak nije bio važan nikome ko je bio teško bolestan.

I ona je uživala u svim pogodnostima medicine, neopterećena nepotrebnim mislima. Ali zato jeste bila neoprezna kada je odala, nažalost, svoju tajnu meni – nekom tamo dečku koji je sasvim slučajno bio i njen drug iz odeljenja.

Tog dana nisam otišao u školu. Zbog operacije slepog creva; ne zbog same operacije, već zbog skidanja konaca nakon nje. Bio sam dobro i tretman u bolnici bio je brzo završen. Trebalo je da

Joru Sumino

posle odem u školu, ali su me dugo čekanje i moja tvrdoglavost da preskočim časove naterali da ostanem u bolničkom lobiju.

Desilo se sasvim slučajno. Na sofi u uglu lobija stajala je knjiga. Pomislio sam da ju je neko zaboravio, ali sam u isto vreme osetio i radoznalost tipičnog ljubitelja knjiga, pitajući se kakva li je to knjiga.

Probio sam se pored pacijenata, prišao kauču i seo. Na prvi pogled, knjiga u mekom povezu bila je prilično debela, sa preko trista stranica. Imala je omotnicu, prepoznao sam da je napravljena od papira iz knjižare u blizini bolnice.

Kada sam pomerio omotnicu da proverim naslov, bio sam malo iznenađen. Reči „Zajedno u bolesti“ bile su rukom ispisane debelim markerom na koricama. Naravno, nikada nisam čuo za naslov ili izdavača.

Nisam mogao da nađem odgovor, čak i nakon što sam razmišljao šta li je, za ime sveta, to moglo da bude, i zato sam prelistao stranice. Ono što mi je privuklo pogled na prvoj stranici nije bio štampani tekst na koji sam navikao, nego tekst pažljivo ispisan hemijskom olovkom – drugim rečima, neko ga je napisao.

23. 11. 20xx

Od danas ću početi da pišem svoje svakodnevne misli i radnje u dnevniku koji sam nazvala „Zajedno u bolesti“. Neću reći nikome osim svojoj porodici, ali umreću u narednih nekoliko godina. Prihvatam to i pišem da bih živela sa svojom bolešću. Kao prvo, oboljenje pankreasa koje imam kralj je svih bolesti koje su doskora odmah ubijale